

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Разкритието на Ужасяващия Оз (15/24)

Четиримата пътници отидоха до голямата порта на Смарагдения град и позвъниха камбанката. След като позвъниха няколко пъти, тя беше отворена от същия Пазач на портите, който бяха срещнали преди.

- Какво! Върнахте се пак ли? - попита той изненадан.

- Не ни ли виждаш? - отговори Плашилото.

- Но аз мислех, че сте заминали да посетите Злата вещица от Запад.

- Посетихме я - каза Плашилото.

- И тя ви пусна да си вървите? - запита мъжът изумено.

- Тя нямаше какво да направи, защото се разтопи - обясни Плашилото.

- Разтопила се е! Ами, това несъмнено са добри новини

- каза мъжът. - Кой я разтопи?

- Беше Дороти - рече Лъвът сериозно.

- Мили Боже! - възкликна мъжът и наистина се поклони много ниско пред нея.

После ги въведе в малката си стая и заключи очилата от голямата кутия на очите на всички, точно както преди. След това минаха през портата към

Смарагдения град. Когато хората чуха от Пазителя на портите, че Дороти е разтопила Злата вещица от Запад, те се събраха около пътниците и ги последваха в голяма тълпа до Двореца на Оз.

Войникът със зелени мустаци все още беше на пост пред вратата, но той веднага ги пусна и те пак срещнаха красивото зелено момиче, което веднага упъти всеки от тях към старите им стаи, така че да могат да си починат, докато Великият Оз е готов да ги приеме.

Войникът занесе директно до Оз новините, че Дороти и другите пътници се върнаха пак, след като унищожиха Злата вещица; но Оз не върна отговор. Те си помислиха, че Великият вълшебник ще изпрати да ги повикат веднага, но той не го направи. Не получиха вест от него на следващия ден, нито на по-следващия, нито на по-по-следващия. Чакането беше уморително и изтощително, а накрая те се объркаха, че Оз се държи с тях толкова зле, след като ги беше изпратил да изтърпят трудности и робство. Така че Плашилото накрая помоли зеленото момиче да занесе друго съобщение на Оз, гласящо, че ако не им позволи да го видят веднага, ще извикат Крилатите маймуни, за да им помогнат да открият дали ще спази обещанията си или не. Когато Вълшебникът получи това съобщение, той толкова се уплаши, че изпрати да ги повикат в Тронната зала в девет и четири минути на следващата

сутрин. Той беше срещал Крилатите маймуни преди в Страната на Запад и не желаше да ги срещне отново. Четиримата пътници бяха прекарвали безсънна нощ, като всеки си мислеше за подаръка, който Оз е обещал да му дари. Дороти заспа само веднъж и тогава сънува, че е в Канзас, където леля Ем ѝ казваше колко се радва, че нейното малко момиченце е пак вкъщи.

Точно в девет часа на следващата сутрин войникът със зелени мустаци отиде при тях и четири минути по-късно всички отидоха до Тронната зала на Великия Оз. Разбира се, всеки от тях очакваше да види Вълшебника във формата, която беше приел преди, и всички бяха страшно изненадани, когато се огледаха и не видяха никого в залата. Те стояха близо до вратата и още по-близо един до друг, защото спокойствието на празната стая беше по-ужасяващо от всички други форми, които са виждали Оз да приема.

Тогава те чуха сериозен глас, който сякаш идваше от някъде близо до върха на огромния купол, и той рече:
- Аз Великият и ужасяващ Оз. Защо ме търсите?

Те пак огледаха всяка част на залата, а после, като не видяха никого, Дороти запита:

- Къде си?

- Аз съм навсякъде - отговори Гласът, - но в очите на обикновените смъртни съм невидим. Сега ще седна на трона си, така че да можете да си поговорите с мен. - И наистина Гласът сякаш тогава идваше направо от

самия трон; така че те тръгнаха към него и застанаха в редица, докато Дороти каза:

- Дойдохме, за да поискаме обещаното, О, Оз.

- Какво обещание? - попита Оз.

- Обещахте ми да ме изпратите в Канзас, когато Злата вещица бъде унищожена - каза момичето.

- И обещахте на мен да ми дадете мозък - каза Плашилото.

- И обещахте на мен да ми дадете сърце - каза Тенекиеният човек.

- И обещахте на мен да ми дадете смелост - каза Страхливият лъв.

Злата вещица наистина ли е унищожена? - попита Гласът, а Дороти си помисли, че леко е потреперил.

- Да - отговори тя, - разтопих я с кофа вода.

- Мили Боже - рече Гласът - колко внезапно! Ами, елате при мен утре, защото ми трябва време да го обмисля.

- Вече имахте достатъчно време - каза Тенекиеният човек ядосано.

- Няма да чакаме и ден повече - рече Плашилото.

- Трябва да си изпълните обещанията към нас! - възкликна Дороти.

Лъвът помисли, че е най-добре да изплаши

Вълшебника, така че нададе голям, силен рев, който беше така свиреп и страшен, че Тото подскочи далеч от него стреснато и се препъна в паравана, който стоеше в ъгъла. Когато той падна с трясък, те

погледнаха натам и в следващия момент всички те се зачудиха. Защото видяха, застанал точно на място, което беше скрито от паравана, малко старче с гола глава и набръчкано лице, което изглеждаше толкова изненадано, колкото бяха и те. Тенекиеният човек, вдигайки брадвата си, се затича към човечето и извика:

- Ти кой си?

- Аз съм Великият и ужасяващ Оз - рече човечето с треперещ гласец. - Но не ме удряйте - моля ви, недейте - и ще направя всичко, което искате. Нашите приятели го изгледаха с изненада и смайване.

- Мислех си, че Оз е огромна Глава - каза Дороти.

- А аз си мислех, че Оз е красива Дама - каза Плашилото.

- А аз си мислех, че Оз е ужасен Звяр - каза Тенекиеният човек.

- А аз си мислех, че Оз е Огнена топка - възкликна Лъвът.

- Не, всички грешите - рече плахо човечето. - Аз се преструвах.

- Преструвал си се! - извика Дороти. - Не си ли Велик вълшебник?

- Тихо, мила - каза той. - Не говори толкова силно или може да те чуят - и аз да бъда съсипан. Предполага се, че съм Велик вълшебник.

- А ти не си ли? - попита тя.

- Дори и малко не съм, мила; аз съм просто един обикновен човек.

- Ти си повече от това - каза Плашилото с тъжен глас - ти си измамник.

- Точно така! - обяви човечето, потривайки ръцете си сякаш това му хареса. - Аз съм измамник.

- Но това е ужасно - каза Тенекиеният човек. - Как бих могъл да получа сърцето си някога?

- Или аз - своя кураж? - попита Лъвът.

- Или аз - своя мозък? - завайка се Плашилото, бършейки сълзи от очите си с ръкава на палтото си.

- Скъпи мои приятели - каза Оз, - моля ви, да не говорите за тези неща. Помислете за мен и ужасната беда, в която ще изпадна, ако ме разкрият.

- Никой друг ли не знае, че си измамник? - попита Дороти.

- Никой не знае освен вас четиримата и аз самия - отвърна Оз. - Заблуждавах всички толкова дълго време, че си помислих, че никога няма да ме разкрият. Беше огромна грешка да ви допускам в Тронната зала. Обикновено не се срещам с поданиците си и така те вярват, че съм нещо ужасяващо.

- Но аз не разбирам - рече Дороти с изумление. - Как успя да се появиш пред мен като голяма Глава?

- Това беше един от моите номера - отговори Оз. - Ела насам, моля, и ще ти разкажа всичко за него.

Той ги поведе към малка стаичката в задната част на Тронната зала и те го последваха. Той посочи към един ъгъл, в който лежеше голямата Глава, направена от много пластове хартия и с внимателно боядисано лице.

- Окачих я да виси на тавана с жица - рече Оз. -

Застанах зад паравана и дърпах нишката, за да карам очите да се движат и устата да се отваря.

- Ами гласът ти? - попита тя.

- О, аз съм вентрилоквист - каза човечето. - Мога да преправям гласа си, както си искам, така че да си помислите, че идва от Главата. Тук са и другите неща, които използвах, за да ви мамя. - Той показа на Плашилото роклята и маската, които беше носил, когато приличаше на прекрасна Дама. А Тенекиеният човек видя, че ужасният Звяр не беше друго освен много кожи, защити една за друга с летви, които да ги държат. Колкото до Огнената топка, фалшивият Вълшебник беше закачил и нея за тавана. Всъщност беше памучна топка, но когато я залееш с масло, топката гореше бурно.

- Наистина - каза Плашилото, - трябва да се засрамиш от себе си, че си такъв измамник.

- Такъв съм - наистина съм такъв - отговори човечето печално; - но това беше единственото нещо, което можех да правя. Седнете, моля, има много столове; и ще ви разкажа историята си.

И така те седнаха и слушаха, докато той разказваше следната история.

- Бях роден в Омаха-

- Как, та това не е много далеч от Канзас! - извика Дороти.

- Не е, но е далеч от тук - каза той, като клатеше главата си тъжно към нея. - Когато пораснах, станах вентрилоквист и бях много добре обучен в това от велик господар. Мога да имитирам всякакъв вид птица или звяр. - Тогава той измяука като същинско котенце и дори Тото наостри уши и се заоглежда навсякъде да види къде е то. - След време - продължи Оз, - ми писна да се занимавам с това и станах балонист.

- Какво е това? - попита Дороти.

- Човек, който се качва в балон на цирка през деня, за да привлече тълпите хора и да ги повика да си купят билетче за цирка - обясни той.

- О - каза тя, - знам.

- Ами, един ден се качих в балона и въжетата се оплетоха, така че не можех да сляза пак долу. Той се вдигна високо над облаците, толкова далеч, че вятърът го подхвана и понесе на много, много мили далеч. Цял ден и нощ пътувах по въздуха, а на сутринта на втория ден се събудих и открих, че балонът се носи над странна и красива страна.

Смъкна се бавно и въобще не се нараних. Но се оказах сред непознати хора, които щом ме видяха да се спускам от облаците, си помислиха, че съм велик

Вълшебник. Разбира се, аз ги оставих да си го мислят, защото се страхуваха от мен и обещаха да направят всичко, което поискам.

Просто за да се забавлявам и да бъдат заети хората, им поръчах да построят този Град и моя Дворец; и те направиха всичко това с желание и изкусно. Тогава си помислих, тъй като страната беше толкова зелена и красива, че ще го наричам Смарагдения град; а за да пасва по-добре името, сложих зелени очила на всички хора, така че всичко, което виждаха, беше зелено.

- Но не е ли всичко тук зелено? - попита Дороти.

- Не повече, отколкото в който и да е друг град - отвърна Оз; - но когато носите зелени очила, разбира се, че всичко, което виждате, ще ви изглежда зелено. Смарагденият град беше построен преди много години, защото аз бях още млад, когато балонът ме доведе тук, а сега съм много стар. Но хората ми носят зелени очила на очите си толкова дълго, че повечето от тях си мислят, че наистина е Смарагден град и определено е красиво място, изобилно от скъпоценни камъни и метали, както и от всяко добро нещо, което е необходимо, за да направи човек щастлив. Аз съм добър с хората и те ме харесват; но откакто този Дворец е построен, съм се затворил и не се виждам с никой от тях.

Един от големите ми страхове бяха Вещиците, тъй като нямах никакви магически сили, скоро открих, че Вещиците наистина могат да правят невероятни неща.

Имаше четири от тях в тази страна и те управляваха хората, които живеят на Север, Юг, Изток и Запад. За щастие, Вещиците от Север и Юг бяха добри и знаех, че няма да ми навредят; но Вещиците от Изток и Запад бяха ужасно зли и ако не ме мислеха за по-могъщ от тях, със сигурност щяха да ме унищожат. Затова живеех в смъртен страх от тях много години; така че можете да си представите колко бях доволен, когато чух, че къщата ти е паднала върху Злата вещица от Изток. Когато дойде при мен, бях готов да ти обещавам всичко само и само да се отървеш от другата Вещица; но сега като си я разтопила, ме е срам да призная, че не мога да си удържа на обещанията.

- Мисля, че си много лош човек - каза Дороти.

- О, не, скъпа моя; аз съм наистина много добър човек, но трябва да призная, че съм много лош Вълшебник.

- Не можеш ли да ми дадеш мозък? - попита Плашилото.

- Ти не се нуждаеш от него. Учиш нещо всеки ден. И бебето има мозък, но не знае много. Опитът е единственото нещо, което носи знание, а колкото по-дълго си на земята, толкова повече опит ще получиш със сигурност.

- Това може и да е вярно - рече Плашилото, - но ще бъда много нещастен, ако не ми дадеш мозък.

Халшивият Вълшебник го погледна внимателно.

- Ами - каза той с въздишка, - не съм голям магьосник, както казах; но ако дойдеш утре сутрин, ще

натъпча главата ти с мозък. Не мога да ти кажа как да го използваш обаче; трябва сам да разбереш.

- О, благодаря-благодаря! - извика Плашилото. - Ще намеря начин да го използвам, няма страшно!

- Ами какво ще стане с моята смелост? - попита Лъвът разтревожено.

- Ти имаш много смелост, сигурен съм - отговори Оз. - Всичко, от което се нуждаеш, е увереност в себе си. Няма живо същество, което не го е страх, когато се изправи пред опасност. Истинската смелост е да се изправиш пред опасността, когато те е страх, а такава смелост ти имаш в изобилие.

- Вероятно имам, но пак съм си уплашен - каза Лъвът.

- Ще бъда много нещастен освен ако не ми дадеш някаква смелост, която ще ме накара да забравя, че ме е страх.

- Много добре, ще ти дам такава смелост утре - отговори Оз.

- А сърцето ми? - попита Тенекиеният човек.

- Ами, колкото до това - отговори Оз, - мисля, че грешиш, като искаш сърце. То прави повечето хора нещастни. Само ако знаеше какъв късмет имаш, че нямаш сърце.

- Това трябва да е въпрос на мнение - каза Тенекиеният човек. - Защото що се отнася до мен, бих понесъл цялото нещастие на света без да гъкна, ако ми дадеш сърце.

- Много добре - отговори Оз кротко. - Ела при мен утре и ще имаш сърце. Играл съм си на Вълшебник толкова много години, че мога да продължа ролята още малко.

- А сега - рече Дороти, - как ще стигна до Канзас?

- Ще помислим за това - отговори човечето. - Дай ми два или три дни да обмисля въпроса и ще се опитам да те пренеса през пустинята. Междувременно към всички вас ще се отнасят като към мои гости и докато живеете в Двореца, хората ми ще ви обслужват и ще изпълняват и най-малкото ви желание. Има само едно нещо, което искам взамяна за помощта ми - макар и неголяма. Трябва да пазите тайната ми и да не казвате на никого, че съм измамник.

Те се съгласиха да не казват нищо от това, което са научили, и се върнаха в стаите си с приповдигнат дух. Дори Дороти таеше надежда, че "Великият и ужасяващ измамник", както го наричаше тя, ще намери начин да я върне в Канзас и ако той го направеше, тя беше склонна да му прости всичко.